

Ahmed: “L’aïllament pel coronavirus provoca un doble patiment a les famílies immigrades”

Dg, 5/04/2020 per Catalunya Religió

([Joan Gómez i Segalà -Direcció General d'Afers Religiosos](#)) **Fàtima Ahmed** va néixer en un poblet a prop de Tetuan (Marroc, 1967). Va arribar a Catalunya després de casar-se el 1995 i va descobrir l'associacionisme amb l'Associació Sociocultural Ibn Batuta. Des del 2013 és presidenta de l'Associació Intercultural Diàlegs de Dona i aquest any s'ha incorporat al Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa.

Sou musulmana per família

Quan jo era petita, el meu pare era l'imam de Ceuta, fins que va morir l'any 2008. Tot el meu entorn era musulmà. Jo soc la petita d'una família molt tradicional de set germans, i vaig tenir sort de ser la setena perquè vaig ser l'única de les tres germanes que vaig tenir l'oportunitat d'estudiar.

Com va ser la vostra arribada a Catalunya?

Just acabada de casar, el 1995, el matrimoni ens vam traslladar a Catalunya. Com que jo havia fet els estudis a Ceuta i havia treballat al departament de comptabilitat d'una empresa privada, a l'arribada va ser més fàcil treballar: només havia d'aprendre el català.

Quina va ser la principal diferència que vau trobar?

Vaig passar d'una família extensa a una família nuclear. Acostumada a un entorn molt protector vaig haver d'adaptar-me a un entorn urbà i cosmopolita. En això, em va ajudar molt descobrir la realitat associativa de Catalunya a través de l'Associació Sociocultural Ibn Batuta, que va esdevenir com una gran família per a mi, que suplía la xarxa comunitària que trobava a faltar.

Us vaig iniciar com a voluntària

Vaig començar a fer voluntariat i vaig descobrir la meva autèntica vocació. Jo hauria d'haver estudiat sociologia, antropologia o alguna altra carrera de l'àmbit social, perquè m'encanta tractar amb la gent i ajudar-la des de la seva realitat quotidiana. Vaig sentir i compartir profundament aquestes paraules de Miquel Martí i Pol: "Lluny d'aldarulls i crides i proclames, assolirem la plàcida harmonia d'aquells que saben veure's i estimar-se no en el seu goig, sinó en el goig dels altres".

Com era el Raval fa vint-i-cinc anys?

Jo havia crescut en un ambient musulmà i em vaig trobar amb un barri amb gent diversa vinguda d'arreu del món. I, per tant, em vaig trobar una paradoxa: l'escola, el veïnat, l'ambient del barri desconeixia completament la meva religió i la meva cultura, però alhora vaig conèixer moltes dones musulmanes de països ben diversos, que van enriquir molt la meva experiència de fe.

Dona, d'origen marroquí, musulmana. Triple discriminació?

Efectivament, aquesta identitat és una pressió molt pesada en un doble sentit. La societat d'acollida espera que t'alliberis d'una part de la teva identitat que per a tu és essencial i el teu entorn familiar pressiona perquè no canviïs. Al cap i a la fi, en ambdues societats et sents tractada com un objecte femení on la teva opinió no compta davant d'allò que s'espera de tu. Això és molt evident amb l'exteriorització de la teva identitat islàmica: a Catalunya, molts musulmans porten barba llarga i la seva indumentària els visibilitza com a musulmans, però això no està sotmès a cap debat com el hijab de les dones. Només les dones estem sotmeses a aquest escrutini.

La vostra vivència és molt diferent a la de la vostra filla?

Jo vaig marxar de Ceuta amb 28 anys. La meva filla de dinou anys és catalana: ha viscut sempre a Catalunya i ha de construir la seva identitat en un context on es desconeix l'islam i s'ignora la seva fe. En la seva generació trobem joves que perceben la pertinença a una família musulmana i a un entorn català com una contradicció, sobretot quan la família prové d'algun país asiàtic amb una moral molt més conservadora que al Magrib. En aquests casos, el conflicte intergeneracional és molt profund.

És inevitable aquest xoc?

Una de les tasques que duem a terme l'associació [Diàlegs de Dones](#) justament consisteix a empoderar les dones, i així empoderem les famílies, per participar del seu entorn: a l'escola, a la vida comunitària del barri, com a veïnes de ple de dret. Aprenen la llengua com a requisit bàsic per a la seva adaptació al nou territori. I formem part també del [Grup Interreligiós del Raval](#), com a iniciativa comunitària que promou el coneixement i el treball conjunt entre diferents religions i creences que conviuen al Raval incidint en la millora de la convivència i el respecte, treballant a partir de la promoció d'activitats interreligioses i interculturals. Es du a terme una tasca molt valuosa: no pretenem que els veïns de diferents confessions siguin amics, sinó que en creuar-nos pel carrer ens saludem i no tinguem por. Trencar aquesta barrera i saber-nos reconèixer com a veïns i veïnes, amb problemes comuns i capacitat per ajudar-nos mútuament, és el primer pas perquè

cadascú entengui que és molt necessària la seva participació.

Com ha transformat la vivència dels veïns la recent propagació del coronavirus?

Estem travessant un moment duríssim, perquè partim de situacions d'una gran vulnerabilitat: molts homes que treballen en el sector de l'hostaleria s'han quedat sense feina, moltes famílies s'han de recloure en pisos petits o compartits i sovint amb el risc de desallotjament, moltes dones que només es relacionaven amb les veïnes han quedat incomunicades. Des de l'associació transmetem sobretot un missatge d'esperança, que sàpiguen que hi ha una xarxa assistencial que no abandona ningú i que no pararem fins a resoldre la seva situació personal.

Vulnerabilitat i solitud?

L'aïllament pel coronavirus provoca un doble patiment a les famílies immigrades: moltes dones pateixen no només per la seva experiència, sinó també perquè la resta de la seva família es troba amenaçada per la pandèmia en països d'Àsia, Àfrica o Amèrica que tenen molts menys recursos per fer-hi front. En tot cas, m'alegra que Diàlegs de Dones no sigui només una entitat que ofereix un servei, sinó que ha esdevingut una xarxa de solidaritat i sororitat entre dones, amb un equip fantàstic a qui vull agrair la seva implicació, la seva dedicació, la seva creativitat, el seu esforç i la seva exigència per a una feina de qualitat que impulsa la igualtat d'oportunitats del col·lectiu de dones migrades en risc d'exclusió social.

Heu estat recentment nomenada membre del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa. Quina aportació espereu fer-hi?

M'ha fet moltíssima il·lusió aquesta designació i crec que la meva principal aportació és el coneixement de la quotidianitat que m'aporta l'associacionisme, una realitat que visc diàriament a peu de carrer. Sento que la meva experiència acumulada amb els anys de treball ha servit per posar les bases d'una nova manera de fer una societat més de totes i tots, una societat més plural, diversa i cohesionada. Crec que això s'hauria de reflectir també en aquest Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa, en el qual visc el meu paper com un pont per fer arribar aquesta veu tan diversa i canviant a les institucions.